

slaget vil komme i Udvalg, og der vil jo i saa Tilfælde blive rig Anledning til at se nærmere paa Forslagets enkelte Bestemmelser dér.

Jeg kunde til Slut have Lyst til — og haaber at faa den højtærede Formands Tilladelse dertil — at knytte et Par Bemærkninger til den højtærede Kirkeministers Udtalelse vedrørende Pastor Kure-Sagen. Jeg vil gerne lige straks erklære, at jeg kender for lidt til hele Pastor Kure-Spørgsmaalet til at kunne bedømme, om der er handlet mere eller mindre rigtigt i denne Sag, men jeg vil kun paa den Foranledning, som Ministerens Udtalelse giver, gøre opmærksom paa, at i Pastor Kure-Sagen er det et Spørgsmaal om Læren, det gælder. Det er hans Lære, det er galt med først og fremmest. Men jeg sad og kom til at tænke paa, hvad jeg meget ofte har Lejlighed til at komme til at tænke paa: Hvad skal man saa sige i de mangfoldige Tilfælde udover vort Land, hvor Præsterne ved deres personlige Forhold er kommet i et saadant Forhold til deres Sognemenighed, at deres Forbliven i Embedet er mildest talt uheldig, ja, i høj Grad skadelig for Folkekirken Anseelse? Det er jo noget ejendommeligt at se, at Præster, der i deres Lære afviger fra det en Gang autoriserede, bliver afskediget, medens de Præster bliver, der, som sagt, ved deres personlige Forhold er med til Dag efter Dag ved deres Forbliven i Præsteembedet at skade Folkekirken Anseelse paa en Maade, der før eller senere vil bære bitre Frugter, ogsaa naar dette Spørgsmaal, som jeg nævnte før, skal løses.

Jeg beder den højtærede Kirkeminister tænke paa hele dette Forhold og tage under Overvejelse, om der ikke ogsaa paa dette Omraade var noget at tage fat paa, noget at rette. Jeg tror det, og hvis et saadant Arbejde bliver taget op og lykkeligt tilendebragt af den højtærede Kirkeminister, vil han af Folkekirken Venner modtage mangen varm Tak derfor.

J. Oskar Andersen: Som fremhævet af flere af de Herrer, der har haft Ordet, har dette Lovforslag været Genstand for en meget grundig Behandling i det andet høje Ting. Saa grundig har Debatten været, at man har indladt sig paa en Række andre Spørgsmaal, som ganske vist kan sættes i Forbindelse med dette Lovforslag, og som jeg indrømmer har en ubestridelig Forbindelse dermed, men som dog ligger temmelig langt udenfor Rammerne af denne Lov, der jo er en Undtagelseslov, der skal søge midlertidigt at skaffe Adgang for en

Del Klasser til at søge Præsteembede i Folkekirken. Saadanne Spørgsmaal som Spørgsmaalet om kvindelige Præster, om Embeders Sammenlægning, om Præstelønninger, om teologisk Embedseksamen har været debatteret meget ivrigt i det andet høje Ting, og med Hensyn til den sidste skal jeg i alt Fald gøre et Par Bemærkninger senere hen.

Som ogsaa fremhævet, er dette Lovforslag under Behandlingen i det andet høje Ting, særlig Udvalgsbehandlingen, undergaaet Forandringer, som jeg synes er ret indgribende, og min Opfattelse er, at disse Forandringer i det store og hele ogsaa har givet Lovforslaget bedre Form og Indhold. Jeg mener, at dette i særlig Grad skyldes Indflydelse fra det konservative Folkeparti i Landstinget, og man vil derfor ikke finde det uforståeligt, at jeg i det store og hele maa slutte mig til de Forandringer, der er sket.

Lovforslagets raison d'être er den vedvarende Teologmangel. Den er ubestridelig, og den vil vedblive i alt Fald nogle Aar endnu, og derfor er en Fornyelse af Lov Nr. 285 af 1922 paakrævet. Men i de 5 Aar, der er gaaet, siden denne Lov blev vedtaget, er der indtraadt i høj Grad forbedrede Tilstande med Hensyn til det, der gav Anledning til denne Lov, idet man maa sige, at der nu er en langt ringere Mangel paa teologiske Kandidater. Der er ikke nu — ja, man kaldte det Nødstilstand, det var maaske overdrevent, men der var i alt Fald virkelig Fare for, at man i stort Omfang ikke kunde faa Embeder besat. Denne Teologmangel er nu i høj Grad afhjulpet og vil, saa vidt jeg kan skønne, heller ikke i de nærmest følgende Aar paa nogen Maade fremtræde saa skarpt som tidligere. Den fornyede Lov maa, forekommer det mig derfor absolut, svare til de Forhold, der nu foreligger, det vil sige, at naar Loven blev sat ind som en Lov, der skulde afbøde Teologmangelen, og der ikke er saa stor Teologmangel mere, maa dette ganske naturligt sætte sit Præg paa Bestemmelserne. Det er derfor fuldstændig forstaaeligt, at denne Lov nu sætter noget snævrere Grænser for Adgangen til at søge Præsteembeder for de Klasser, som tidligere, ved Loven af 1922, fik en saadan Adgang.

Thi det faste Udgangspunkt for min og mit Partis Stilling til hele Spørgsmaalet om Præstebeskikkelse i den danske Folkekirke er uægtelig dette, at der ikke bør være Tale om en Sænkning af det almindelige Dannelsesniveau i Præstestanden, og derfor